

*Презентація на тему:
«Мистецтво України в XVI-XVII ст»*

*Роботу виконувала:
учениця 8-Б класу
Колбаса Софія*

Чорна кам'яниця

Чорна кам'яниця, також кам'яниця **Анчевських** — житловий будинок № 4 на площі Ринок у Львові, архітектурна пам'ятка. Збудована 1577 року Петром Красовським у стилі ренесансу. У 1875–1877 роках відновлено аттик і портали, 1884-го надбудовано 4-й поверх. Фасад і фланкуючі пілястри вкриті тесаним каменем. Фасад оздоблено орнаментом і сюжетною різьбою. У Чорній кам'яниці тепер міститься Львівський історичний музей.

Історія:

Першим власником цієї кам'яниці, точніше тієї, яка стояла на місці теперішньої, був Андрій з Києва — тому її називали Київською. Наприкінці XVI століття представник львівського патриціанського роду Ян Лоренцович відкрив у цьому будинку одну з перших у Львові аптек. Тоді цей будинок називався Лоренцовичівським. Онучка Яна Лоренцовича Регіна вийшла заміж за лікаря Мартина Анчевського і у XVII столітті кам'яниця називалася «докторівською». Доктор Анчевський тоді ж прикрасив фасад будинку скульптурою свого патрона, Святого Мартина, який відрізає мечем полу свого плаща і віддає її жебракові. Тут ми бачимо також фігуру львівського святого Станіслава Костку, покровителя і захисника міста від пожеж.

Власницею будинку також була Зофія Ганель, яка, як твердив Владислав Лозінський, й доручила будівництво Петрові Красовському.

Палац Корнякта

Палац Корнякта, також **Королівська кам'яниця** — пам'ятка ренесансної архітектури, що знаходиться у Львові на площі Ринок, 6.

Історія:

Купець-виноторговець, за походженням грек з острова Крит, Костянтин Корнякт отримав дворянство з рук короля Речі Посполитої Сигізмунда II Августа за свою вірну службу на посаді особистого королівського секретаря. Наступний король Стефан Баторій спеціальним декретом у 1576 р. дозволив Корнякту спорудити на площі Ринок у Львові палац з 6-ма вікнами — привілей, який у місті, де діяло Магдебурзьке право, не можна було купити за жодні гроші, тільки отримати за особливо видатні заслуги перед містом та державою.

Спадкоємці Корнякта 1623 року продали будинок кармелітам босим. 1642 р. будинок купив Якуб Собеський, у 1647 р., після його смерті будинок успадкував його син Ян — так палац Корнякта перейшов до родини польського короля Яна III Собеського і відтоді (з 1674 р.) почав називатися Королівською кам'яницею. 1686 року тут було підписано «Вічний мир» між Росією і Польщею.

Пересопницьке Євангеліє

Пересопницьке Євангеліє — визначна рукописна пам'ятка староукраїнської мови та мистецтва XVI століття. Один із перших українських перекладів канонічного тексту Четвероєвангелія. Один із символів української нації.

Появу книги фундувала волинська княгиня Анастасія Заславська.

Роботу над Євангелієм розпочали 15 серпня 1556 р. у Свято-Троїцькому монастирі (Заслав на Волині, нині місто Ізяслав Хмельницької області), завершили — 29 серпня 1561 р. в Пересопницькому монастирі (тепер Рівненський район Рівненської обл.).

Вага книги — 9 кг 300 г.

Історична реліквія:

Пам'ятка містить унікальний матеріал для вивчення історії української мови на всіх її рівнях та взаємодії народнорозмовних і книжних елементів в українській літературно-писемній мові XVI ст. У ній чітко проступають риси живої народної мови. На фонетичному рівні це наявність народнорозмовної фонемі і переднього ряду високого підняття, українські рефлексі ятя, перехід *o*, *e* в *i* в новозакритому складі тощо. На морфологічному рівні засвідчено велику кількість варіантів за рахунок закінчень, властивих живомовній практиці. Синтаксична структура виразно українська.

Церква Успіння Пресвятої Богородиці

Успенська (Волоська) церква у Львові, також Ставропігійна Церква Успіння Пресвятої Богородиці — храм, збудований у 1591–1629 рр. за планом Павла Римлянина, за участю Войцеха Капіноса і Амвросі Прихильного, на замовлення Львівського братства. Сьогодні знаходиться під юрисдикцією Української автокефальної православної церкви.

Архітектура:

Успенська церква у плані — тринавна базиліка, видовжена вздовж вул. Руської, з півкруглою апсидою, що виступає в бік вул. Підвальної. Храм увінчують три бані з ліхтарями; центральна баня спочиває на підпружних арках, підтримуваних чотирма тосканськими колонами. У такій планувально-об'ємній структурі прослідковується злиття західної ренесансної та української будівельних традицій. Перша проявилася у базилікальному плані й архітектурному декорі, друга — в традиційних купольних завершеннях. Зовні стіни відповідно до внутрішнього планування розчленовані тосканськими пілястрами на симетричні площини, у яких прорізані віконні отвори (з 4-ма вікнами вдолі і 8-ма в т. зв. ліхтарні, прикрашена розетами; під нею герби молдавського воєводи Мирона Бернавського-Могили, царя Фьодора Івановича (ктиторів храму), короля Сігізмунда III Вази) з архівольтами. Фасад завершено розвиненим антаблементом, компонентом якого є дорійський фриз з метопами, тригліфами та розетами. У полях метопів розміщено рельєфні, різьблені в камені композиції на біблійні та євангельські теми.

